

Curial e Güelfa

Anònim *Curial e Güelfa*

[Somni de Curial]

Un minyó molt pobre li aparech, e anava tot despullat sens cobertura alguna, e, anant demanant les almoines de casa en casa, no trobava qui res li donàs ni li hagués misericòrdia, en tant que li era vijares que perís de fam. E, com strangolís e fos ja en punt de morir, a una porta viu una dona tan bella que Venus fora estada contenta de tanta bellesa com aquesta havia; era aquesta dona vestida tota de negre e en àbit de viuda. E sens que lo fadrí no li demanava almoyna ne li gosava parlar, tanta la veyà de reverència digna, ella·l cridà e li dix: -Fadrí, què cerques?-. Lo fadrí respòs: - Senyora, muyr de fam e de fred-. E tantost la dona despullà's la sua roba, e vestí-la-y, e fonch-li vijares que bé li venia. E mès-se la mà al si, e, arraconant-se lo cor, li dix: -Menja aqueix pa, e sies content, car bastant és a toldre't la fam-. E que lo fadrí menjava aquell cor, e fonch-li vijares que tan dolça vianda no hagués en lo món. E axí menjant lo viu créixer e tornar molt bell home e gran de la persona. Ladonchs la dona dix: -Menja bé e farta't ab aquesta condició: que si en algun temps me veyes morir de fam, hages mercès de mi-. E per lo fadrí li fonch axí promès. E fet açò, lo fadrí, qui ja ere home molt gran e bell, se n'anà, e ell e la dona romangueren.

Aprés d'açò se seguí que li fonch vijares que ell veés aquesta dona en estat molt pobre, trista e molt afliccionada, ab los cabells tots descomposts e mal pentinats, e la cara molt trista e descolorida, e, quasi morint de fam era tornada tan magra que entre los ossos e la pell no havia carn alguna; e que demanava a menjar a aquell qui ella havia fartat, e ell no li'n volia donar, abans li girava l'esquena e de tot en tot l'oblidava; axí que la dona, mirant aquesta ingratitude, quasi defallia e ignorava quin remei prengués, ne tampoch volia pendre res que els altres li donassen; de què ella stava en punt de mori, majorment que veyà que aquell mal home donava a altra dona lo pa que ella menjar devia; e per aquesta rahó Curial lo volia matar. Aprés d'açò viu que los cels s'obriren, e Febus, qui totes coses veu, recomtà a Venus aquesta ingratitude; per què mantinent Venus, irada, manà a Cupido, fill seu, que en adjutori d'aquesta dona se llevàs. Per què lo dit Cupido collà lo seu arch e llançà dues tretes: una de plom, altra d'or; e ab la de plom ferí la dona per mig del cor, e ab la d'or ferí l'ome ingrati, e axí fort los nafrà, que la dona s'adormí, e l'ome bastava e passava la major pena del món, e desijava la mort mas no la podia aconseguir.